

ISKUNGEN

HENRIK NILSSON THELANDER

6

PÅ eftermiddagen kom det äntligen ett meddelande från Beas föräldrar, men det kom långt senare än vad vi hade trott och det var väldigt kort.

Jobbigt men ok. Borta några dagar. Hämta morfar i slottet. Dåligt m bat, stod det.

”Dåligt med batteri menar de nog”, sa farmor. ”Om de ska stanna några dagar måste de spara på batteriet i telefonen. Din morfar har ju ingen el.”

Bea skakade på huvudet.

”Nej, han blir av med den nästan varje gång det snöar”, sa hon. Hon verkade lättad över att meddelandet kommit men såg fundersam ut. ”Han gillar ju inte ens slottet. Varför är han där?”

”Vilket slott?” undrade Irma.

”Håberga”, sa Bea.

”Det vid den stora sjön i skogen där vi brukar ha picknick”, förklarade jag för Irma. Hon nickade.

Och det var väl egentligen det enda vi visste om

det jättelika huset mitt ute i skogen. Att det låg vid sjön och att det var ett slott. Inte riktigt ett sådant slott som finns i sagoböckerna med massor av tinnar och torn och som man tydligt ser att det bor en kung eller prinsessa i. Det var lite enklare, men fortfarande väldigt fint. Mer som om kungens bror eller syster bodde där. Vi visste inte riktigt, vi hade aldrig varit inne i slottet. Det låg för sig själv ute på en halvö och man fick bara gå in om man var gäst där. Vi hade kikat på det på håll och fantiserat om att det bodde spöken på vinden. Irma trodde att det var så på riktigt men det gjorde inte jag. Mest för att jag inte ville gå omkring och vara rädd för slottet. Fast det såg ut som om det kunde bo spöken på vinden, det såg jag ju. Så jag kunde inte låta bli att vara rädd för det i alla fall. Men jag berättade det inte för någon.

Jag förstod att Bea undrade vad hennes morfar gjorde på slottet. Det gick inte riktigt att se honom vandra omkring i de fina salarna och prata med kungens syster. Han passade bättre i skogen med arbetsbyxor på och en yxa i handen. Men det fanns säkert en bra förklaring till varför han hade gått dit.

Farmor fick rätt om vädret. Det blev återigen mycket bättre på kvällen. Vi gick ut och fortsatte att bygga och leka med snöhögarna.

Och som vi byggde. Det var som om vi aldrig hade gjort något annat. Snöhög efter snöhög formade vi tillsammans till olika sorters varelser och det var hela tiden alldeles självklart för oss alla vilken sorts varelser vi skulle bygga. Vi behövde inte alls prata om det, vi bara visste. Det kändes som om snöhögarna själva på något magiskt sätt berättade för oss vad de var. Vi byggde under tystnad i ett rasande tempo tills det inte fanns en enda snöhög kvar att förvandla. När vi var färdiga stod vi andfådda och svettiga och tittade på det vi hade skapat.

Hela trädgården var full av sovande sagoväsen. Älvor och vättar stod samlade i grupper. De såg precis ut som de gjorde i sagoböckerna. Älvorna var vackra och spensliga med rena mjuka anletsdrag och långt rakt hår. De spetsiga öronen var egentligen det enda som skilde dem från en människa när de blundade. Men bakom de stängda ögonlocken anade vi konturerna av deras stora ovala ögon. Vättarna var satta och runda. De påminde om små

tomtar med långa yviga skägg och stora potatisnäsor.

Älvorna och vättarna var ungefär lika långa som vi var och de såg alla glada och vänliga ut. Men där fanns också varelser som såg farliga ut. Silvervargarna hade blivit många fler och de hade fått sällskap av en hel armé av troll i olika former och storlekar. De var älvornas motsatser. Allt på dem var stort och knöligt. Deras näsor, öron, händer, armar och ben stack ut från deras kraftiga huvuden och kroppar i alla möjliga riktningar. De var verkligen fula och såg dumma ut. Och de var beväpnade med svärd, yxor och knölpåkar. Som om de var på väg ut i strid.

Ensam i trädgårdens mitt låg en jättelik drake och vilade. Liksom de andra hade den stängda ögon och såg ut att sova, men det var en sak som tydligt skilde ut den från de övriga.

Alla varelser jag någonsin sett ser fridfulla ut när de sover, människor som djur. Hur farliga eller elaka de än är när de är vakna får de ett milt uttryck i ansiktet när de sover. Det är som om att det är då, om aldrig annars, som det syns att det finns något

gott i alla oavsett vem de är. Vättarna och älvorna såg vänliga och goda ut, och hur farliga och skrämmande silvervargarna och trollen än verkade vara, så hade de alla det där milda uttrycket i sina ansikten. Men det fanns inget som var fridfullt med den sovande draken. Den såg rakt igenom ond ut.

Det var som om en ondska lika kall som luften omkring oss strömmade ut ur den och gjorde oss stela av förundran. Vi ville men kunde inte titta bort från den.

”Nej, fy vilken otäck drake.”

Farmor stod bredvid oss igen. Hon hade förmodligen ropat på oss som dagen innan och vi hade återigen varit helt uppslukade av det vi gjorde. Farmor såg ut att vara förskräckt på riktigt.

”Det är bara snöfigurer farmor. Du är väl inte rädd för snögubbar eller snölyktor”, sa jag och skrattade.

”De ... de ser ju så verkliga ut”, stammade farmor. ”Jag förstår inte hur ni kan få dem att vara så ... så levande.”

”Vi sa ju att snön är jättebra att bygga med”, sa Irma. ”Du måste vara med och bygga, det är jättekul.”

”Inte nu gumman. Klockan är alldeles för mycket. Ni måste in och sova. Nu genast”, sa farmor och sjasade bort oss mot dörren. Ingen av oss protesterade. Jag tror att vi alla tyckte det var skönt att kunna släppa draken med blicken.

”Kanske imorgon”, fortsatte farmor. ”Men i så fall måste vi bygga om de där till något trevligare.”

Hon pekade på draken, silvervargarna och trol-len. Sedan släppte hon in oss i värmen och drog igen dörren.

7

NÄR jag vaknade nästa morgon visste jag inte om det hade varit en dröm eller om det hade hänt på riktigt. Det var ju så otroligt. Sådana saker hände ju bara i sagorna eller på film. Samtidigt hade det varit så verkligt. Och mina strumpor var fortfarande blöta och kalla. Jag vände mig mot Bea och Irma för att berätta. Det var då jag förstod att det var sant.

Det var ingen dröm. Det hade hänt på riktigt.

Det började med att jag vaknade med ett ryck. Det hade brakat till ordentligt där ute och hela sängen hade skakat. Jag mindes inte hur det hade låtit men att det låtit det visste jag säkert. Det ringde fortfarande i mina öron när jag reste mig upp ur sängen.

Jag gick bort till fönstret. Min första tanke var att garagetaket hade rasat in. Det var alldeles platt

och snön som samlades på det kanske hade blivit för tung att bära. Pappa hade berättat att platta tak kunde rasa in om det kom för mycket snö på dem. Jag mindes att han några vintrar tidigare hade varit uppe på garagetaket och skottat, men nu låg han ju på sjukhuset, och så mycket snö som där låg nu hade det aldrig tidigare gjort.

Men garagetaket var kvar och snön ovanpå såg orörd ut.

”Vad var det som lät?” sa Bea. Jag vände mig om. Hon och Irma hade också vaknat. De satt yrvakna i sina sängar och tittade på mig. De verkade tro att det var jag som hade orsakat oväsendet.

”Jag vet inte. Det lät som om det kom från garagetaket men det var inget där.” Jag gick förbi dem och bort mot badrummet. Bea och Irma följde efter.

Det var en stor spricka i badrumsfönstret. Den sträckte sig från överkanten och ända ner till mitten på fönstret.

”Oj”, sa Irma. Vad det nu än var som hade brakat hade det låtit så högt att glaset hade spruckit. Vi gick försiktigt fram till fönstret och kikade ut.

Där ute var det alldeles stilla. Månen och stjärnorna lyste som strålkastare på den djupblå himlen. Det var ljust som om det var mitt på dagen, mycket ljusare än kvällarna innan. Ljuset reflekterades i den silverfärgade snön och bländade oss till en början. Det värkte i våra ögon och vi var tvungna att kisa, men när ögonen hade vant sig såg vi tydligt allt det som fanns i trädgården. Eller rättare sagt såg vi allt det som inte fanns i trädgården. Mitt hjärta tog ett skutt inne i bröstet och jag drog efter andan när jag förstod.

De var borta.

Allihopa.

Varenda en av våra snöfigurer hade försvunnit.

8

Virusade nerför trappan och ut i hallen. Utan att säga ett ord tog vi på oss våra overaller och vinterkängor. Jag förstår inte nu i efterhand varför vi inte väckte farmor. Det var märkligt att hon inte hade vaknat av oväsendet och det var ännu märkligare att vi lät henne sova vidare. Men just där och då hade vi inte en tanke på att göra något annorlunda. Det kändes alldeles självklart att det var vi själva som öppnade dörren och gick ut.

Kylan bet sig fast i våra kinder och jag ryggade tillbaka så förvånad jag blev. Något så kallt hade jag inte känt förut. Men det var inte outhärdligt. Det gick att vara där ute.

Snöfigurerna hade verkligen försvunnit. Det var inte så att de hade rasat samman eller så. Också det hade varit svårt att förstå men då hade i alla fall snöhögarna legat kvar. Kanske kunde den starka kylan vara en förklaring till att de hade fallit sön-

der. Det var bara det att all snö från högarna var borta. Som om den hade gått upp i rök. Det var helt oförklarligt.

Vi vandrade runt i cirklar i trädgården för att försöka hitta någon ledtråd till vad som kunde ha hänt.

”Det måste ju ha varit det som lät”, sa Irma. ”När snön försvann.”

Bea nickade.

”Jo, men hur?” sa hon tankfullt.

”Det har kanske varit någon här och grävt bort den. Här finns ju massor av spår”, sa Bea och satte sig på huk. Marken var täckt av fotavtryck.

”Det är ju våra spår”, suckade jag. Vi hade trampat omkring i flera timmar i trädgården när vi byggde. Det fanns nog inte en enda markplätt kvar som vi inte hade stått eller gått på.

”Det kan vi väl inte veta säkert”, sa Irma. Och det hade hon rätt i. Det kunde faktiskt vara flera som hade varit där och gått efter oss. Vi skulle behöva undersöka vartenda fotspår för att veta säkert att de alla kom från våra skor. De var alla sammanblandade i en enda röra så det skulle vara omöjligt att skilja dem från varandra.

”Varför skulle någon göra det?” sa jag. ”Vem behöver mer snö den här vintern?” Det verkade väldigt konstigt att någon skulle ta sig ut och stjäla snö från vår trädgård när det fanns så mycket överallt annars.

”Kanske någon som ska bygga en jättestor snögrotta”, tänkte Irma högt, men det hördes att hon inte riktigt trodde på det hon sa.

”Det är ingen som har tagit snön”, sa Bea bakom oss. Vi vände oss om.

”Vad sa du Bea?” sa jag.

”Det är ingen som har tagit snön”, sa hon igen.

Hon satt på knäna borta vid ena häcken och stirrade ner på marken. Vi såg inte vad hon stirrade på men det hördes att hon var förvånad. Hon lät nästan lite rädd.

”Vad är det Bea? Vad menar du?” sa jag. Vi gick bort till henne.

”Det verkar som att de har ... att de har gått själva”, sa hon och tittade upp på oss.

Och där på marken bredvid henne såg vi vad hon hade stirrat på. Två jättelika fotavtryck avtecknade sig tydligt i snön. De var inte våra. Inte heller kom de från någon annan människa. Det var fotstegen

efter en varg och de var mycket större än de fotavtryck från vargar som jag hade sett på djurparker.

”Silvervargarna”, sa Irma tyst.

I samma stund steg den ut ur skuggorna under träden.